

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **I. Š.**, zastoupené JUDr. Rudolfem Danielem, advokátem se sídlem Kvítková 3687, Zlín, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2006, č. II., vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 34 Cad 8/2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2007, č. j. 34 Cad 8/2007 - 5,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Rudolfa Daniela **se určuje** částkou 1904 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím č. II., ze dne 26. 4. 2006, podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, rozhodla o povinnosti žalobkyně vrátit jí přeplatek na starobním důchodu ve výši 33 915 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 1. 9. 2006 u žalované žalobu, v níž uvedla, že ji „*podává v zachování odvolací lhůty*“ s tím, že jí „*blíže odůvodní ve lhůtě 20 dnů vzhledem k věku, zdravotnímu stavu a finanční situaci.*“

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 27. 4. 2007, č. j. 34 Cad 8/2007 - 5, žalobu žalobkyně odmítl. Soud v něm uvedl, že mimo označení rozhodnutí č. II ze dne 26. 4. 2006 (přeplatek starobního důchodu ve výši 33 915 Kč), žaloba dále ve svém textu neobsahuje nic, co by se uvedeného rozhodnutí týkalo. Žalobkyně v ní pouze předesílá, že žalobu zdůvodní ve lhůtě 20 dnů. Soud vyjádřil, že je zřejmé, že žaloba ve vztahu k rozhodnutí žalované č. II. žádný žalobní bod s ohledem na znění § 71 s. ř. s. neobsahuje. V dávkovém spise žalované není založeno avizované doplnění žaloby. Podle připojené dodejky žalobkyně převzala rozhodnutí žalované dne 11. 7. 2006. Lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobkyni uplynula dnem 11. 9. 2006. Žaloba, včetně vyjádření žalované a dávkového spisu, byla soudu doručena dne 16. 1. 2007. Soud uvedl, že v případě, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, není jeho povinností vyzývat žalobkyni k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě koncentrace řízení a zásadě dispoziční. Uplynutím lhůty pro podání žaloby se absentující žalobní body staly neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Soud uzavřel, že marným uplynutím zákonem stanovené lhůty pro možné doplnění žaloby o žalobní body, tj. ve lhůtě pro podání žaloby (11. 9. 2006), podle § 46 odst. 1 písm. a) pro nedostatek podmínek řízení žalobu odmítl.

Ve včasné kasační stížnosti ze dne 5. 6. 2007, doplněné dne 9. 10. 2007, žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) konstatovala, že usnesení soudu pokládá v celém rozsahu za nesprávné. Jako důvody kasační stížnosti uvedla, že žalovaná neuznala neodůvodněně odpracované doby, péči o nemocné dítě ve věku do 10 let, nepoučila ji řádně o povinnosti odůvodnit žalobu, přičemž z těchto důvodů považuje stěžovatelka rozhodnutí o odmítnutí její žaloby za nezákonné. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2007, č. j. 34 Cad 8/2007 - 5, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že soud postupoval v souladu se zákonem a oprávněně podání stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť stěžovatelka nedoplnila v zákonem stanovené lhůtě pro možné doplnění žaloby své podání o žalobní body.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka uplatnila důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Stěžovatelka tento důvod kasační stížnosti spatřuje v tom, že žalovaná neuznala neodůvodněně odpracované doby, péči o nemocné dítě ve věku do 10 let a řádně nepoučila stěžovatelku o povinnosti odůvodnit žalobu, v důsledku čehož je rozhodnutí o odmítnutí žaloby nezákonné.

Nejvyšší správní soud nepokládá tuto stížnostní námitku za důvodnou. Stěžovatelka podala dne 1. 9. 2006 u žalované žalobu proti jejímu rozhodnutí č. II. ze dne 26. 4. 2006, přičemž jak správně uvedl krajský soud, žaloba, mimo označení shora zmíněného rozhodnutí,

neobsahovala nic, co by se uvedeného rozhodnutí týkalo. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu však musí obsahovat jak obecné náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., tak i zvláštní požadavky kladené § 71 odst. písm. a) až f) s. ř. s. Jedná se o důsledek pojetí žaloby jako specifického podání, jímž se zahajuje žalobní řízení před soudem, a proto jsou pro ni stanoveny přísnější požadavky. Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v rámci hodnocení žaloby v tom smyslu, že neobsahuje žádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze žaloby není tudíž patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadený výrok rozhodnutí žalované za nezákonný nebo nicotný. Rovněž v ní není uvedeno, které důkazy stěžovatelka navrhuje provést k prokázání svých tvrzení a neobsahuje ani návrh výroku rozsudku. S ohledem na § 71 odst. 2 s. ř. s. lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, není-li stanoveno jinak. Jak z dávkového spisu zjistil krajský soud, rozhodnutí žalované bylo stěžovatelce doručeno dne 11. 7. 2006, kdy si jej převzala. Podle § 72 odst. 1 *in fine* je lhůta pro podání žaloby zachována, pokud byla žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. V posuzovaném případě stěžovatelka podala žalobu dne 1. 9. 2006 u žalované, krajskému soudu byla doručena až dne 16. 1. 2007.

Nejvyšší správní soud v dané souvislosti rovněž pokládá za nutné dodat, že stěžovatelka sama v žalobě prohlásila, že ji ve lhůtě 20 dnů doplní. Z toho plyne logický závěr, že si musela být vědoma své zákonné povinnosti co do uvedení náležitostí žaloby podle § 71 s. ř. s. Svému prohlášení však nedostála, žalobu nijak nedoplnila a neuvedla v ní žádné žalobní body. Stěžovatelka tak mohla učinit, s ohledem na § 71 odst. 2 *in fine*, jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato lhůta počala běžet dne 12. 7. 2006 a uplynula 11. 9. 2006, což již uvedl krajský soud. Žaloba byla podána včas, nicméně obsahovala vady, které bránily jejímu projednání. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahovala žádný žalobní bod a současně již uplynula lhůta pro možné doplnění žaloby o žalobní body podle § 71 odst. 2 *in fine*, krajský soud žalobu bez dalšího odmítl. Nejvyšší správní soud pokládá tento postup krajského soudu za souladný s jeho judikaturou, představovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz, podle nichž pokud žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, lze tento nedostatek (vadu) odstranit jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud však není povinen žalobce k odstranění takové vady žaloby vyzvat.

V posuzovaném případě krajský soud nebyl povinen postupovat s ohledem na § 37 odst. 5 s. ř. s. a stěžovatelku vyzvat k odstranění vad jejího podání – žaloby – a poučit ji též na právní následky, pokud tak neučiní. Důvodnost tohoto postupu tkví ve skutečnosti, kdy nejen, že žaloba neobsahovala žádné žalobní body (viz judikatura výše), ale především byla žalovanou postoupena krajskému soudu až dne 16. 1. 2007, jak je uvedeno na č.l. 1 procesního spisu, tedy v době, kdy již uplynula lhůta podle § 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s. k možnému doplnění žaloby o žalobní body. Pokud, podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, není povinností soudů vyzývat žalobce k odstranění vad žaloby ohledně neuvedení žádného žalobního bodu, tato povinnost tím spíše není, došlo-li též k marnému uplynutí lhůty, v níž tento nedostatek mohl být žalobcem odstraněn. Ostatně s ohledem na marné uplynutí lhůty by takový úkon soudu byl zcela nadbytečný, neodpovídající zásadě procesní ekonomie, navíc by k takto dodatečným uplatněným žalobním bodům soud již nemohl podle zákona stejně přihlížet.

Stran námitek obsažených v kasační stížnosti se jedná o námitky, které stěžovatelka uplatnila až poté, kdy krajský soud žalobu odmítl. S ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. k nim Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud v dané věci celkově uzavírá, že krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelky, neobsahující základní náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. a) až f), zejména však žalobní body, odmítl. Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení podle zákona nelze přiznat. Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2007, č. j. 34 Cad 8/2007 - 17, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) na základě provedených úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu částkou 1000 Kč za dva úkony právní služby po 500 Kč spočívající v první poradě s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 10. 2007. Nejvyšší správní soud dále přiznal 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, neposoudil však sdělení advokáta ze dne 11. 11. 2007, v němž advokát uvedl, že je plátcem DPH, a že nemá námitky podjatosti, jako písemné podání soudu týkající se věci samé, které by představovalo další úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Celkem tedy odměna činí 1600 Kč. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 304 Kč; odměna advokáta navýšená o DPH činí 1904 Kč. Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

